

dets Løn, at hjælpe paa Tyendets Retstillings. — Dernæst vil jeg spørge den ærede Ordfører: Hvorledes tænker man sig Forholdet i det i Praksis ikke sjældne Tilfælde, at Pantkøberen træder til Pantets Brug, tager det til Brugelighed? Er det Meningen, at Tyendet i et saadant Tilfælde skal have Ret til at forlade Ejendommen og kræve den til Vortgangstiden forfaldne Løn? Skal overhovedet det Tilfælde, hvor en Pantkøber tager Pantet til Brug, behandles efter § 4? Der nævnes i § 4 „brugeligt Pant“, men det er aldeles uklart, om det skal jævnstilles med Udlæg og gaa ind under Reglerne for dette. Jeg forudsætter, at den ærede Ordfører er vidende om, at den Retstillings, som en Pantkøber opnaar ved at tage Pantet til Brug, ikke efter juridisk Sprøgnbrug kan betegnes som „Udlæg“. Det har man jo endog en Højesteretsdom for. Det er ved en saadan Dom statueret, at naar Konkurs indtræder, forduster brugeligt Pant, der bliver intet tilbage deraf. Men om Udlæg gælder jo det modsatte. Jeg maa derfor læse § 4 saaledes, at de Tilfælde, hvor en Ejendom tages til Brug af Pantkøber, for at denne ved selv at administrere den kan opnaa Dækning af en Fordring, falde uden for Lovforslaget, og at Tyendets Stilling her bliver ganske den samme, som den har været før. — § 3 bestemmer, at Tyendet i Konkurs- og Gældsfragaalssboer skal have Fortrinsret i det i Forbindelse med fast Ejendom pantsatte Løsøre, og der er her Anledning til at spørge: Skal denne Bestemmelse have tilbagevirkende Kraft? Skal den komme til Anvendelse over for nu pantsatte Ejendomme? Eller er det kun en Bestemmelse, som skal gælde ud i Fremtiden? Et lignende Spørgsmaal kan rejses med Hensyn til § 4. Da Forslaget intet indeholder om, at dets Bestemmelser skulle finde Anvendelse paa alt nu eksisterende Prioritetsforhold, maa jeg antage, at Meningen er, at det kun skal gælde over for fremtidige Prioritetsforhold. Det vil jo ogsaa være det Resultat, som stemmer bedst med vor Lovgivnings Grundføjninger. Man plejer ikke ved ny Love at krænte de Pantrettigheder, som allerede ere erhvervede. Over for alle de nu bestaaende Prioritetsforhold bliver altsaa Tilstanden fremtidig den samme. Forslaget kommer kun til An-

vendelse over for ny Pantrettigheder. Men deraf følger, at det heller ikke i denne Henseende faar stort at betyde. Først en Gang i Fremtiden kan det faa noget at sige.

Naar jeg saaledes gennemgaar de foreslaaede ny Bestemmelser, og finder, at de kun kunne komme til Anvendelse paa fremtidige Forhold, og kun i de sjældne Tilfælde, at Tyendet er sættet til en bestemt Bedrift uden Forpligtelse til at følge Husbonden deraf; — naar jeg dernæst ser, at det er en Betingelse for at opnaa Forslagets Begunstigelser, at Udlægskøberne skal have taget den ublagte Ejendom i Brug paa den Maade, at han driver den for egen Regning — et Tilfælde, som ikke kan forekomme —; naar endvidere alle Tilfælde, hvor Ejendommen tages til brugeligt Pant, falde uden for Forslaget — og jeg endelig hertil føjer, at Forslaget ikke kommer til Anvendelse, hvor det Løsøre, der er Tale om, enten ikke er pantsat, eller pantsat særskilt, saa at der i det kan gøres Udlæg, som gaar forud for Tyendets Krav paa Løn; — naar alt dette tages i Betragtning, maa jeg tillade mig at mene, at den Hjælp, som her bydes Tyendeklassen, er temmelig mikroskopisk. Det forekommer mig, at det vilde blive en Hjælp, som det næppe var værd at ofre saa meget af Rigsdagens Tid paa; det vilde væsentlig kun blive en Hjælp paa Papiret. Jeg har nu den Forventning, at det ærede Udvalg nærmere vil overveje Sagen inden tredje Behandling, saaledes at der da kan komme til at foreligge et Forslag, som dog virkelig til en vis Grad løser den Opgave, man her har stillet sig, nemlig at yde Tyendet nogen Hjælp til at faa den Løn, det har fortjent. Ud fra denne Forventning vil jeg ikke stemme imod Forslagets videre Fremme. Derimod ser jeg ikke, at det er muligt for Folketinget at sende Forslaget fra sig i dets foreliggende Affattelse.

Alberti: Ogsaa jeg har megen Sympati for den Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, nemlig den, at man gør, hvad man kan, for at sikre Tyendet dets tilgodehavende Løn, og i Modføjning til det ærede Medlem, der nylig satte sig, forekommer det mig, at Udvalget, hvad Hovedsagen angaar, har været ret heldig til at træffe det rette. Jeg har i alt Fald ikke